

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 28 JANUARI 1906.

N° 18

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Oscar Bäckström och Victor Lundberg. — Stenhammar. — Alice Nordin i sin atelier. — Presidentvalet i Frankrike. — Från främmande hof. — E. S. K. Peyron. — Algésiras. — Wolfgang Amadeus Mozart. — En deputation. — Epokgörande nyhet för kolning af krigsskepp. — Från engelska tronföljarparets resa genom Indien. — Veckans porträttgalleri. — "Ett barndomstycke" af Efraim Wästberg.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

OSCAR BÄCKSTRÖM och VICTOR LUNDBERG.

SVERIGES FRÄMSTA KOMISKA SKÅDESPELARE.

Klöhn: Kem. A.-R. Bengt Sjöforsparre Stlm.—Gh.

OSCAR BÆCKSTRÖM — VICTOR LUNDBERG.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

H. 8. Dn. STOCKHOLMSFOTOGRAF

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

V. LUNDBERG som "Jan Anders".

Två representanter för den glada konsten — två utmärkta komici!

Konsten i allmänhet, ja i grund och botten är den naturligtvis allvar. Huru skulle det kunna vara annorlunda, då den är uttrycket för det högsta och ädlaste, som människosläktet känt och tänkt?

Men konsten behöfver därför icke vara enbart dysterhet. Den kan till och med vara glad, utan att därför behöfva sjunka i värde — tänk t. ex. på Carl Larssons konst! — glad med en grund, en underton af allvar. Ty all konst, som är verkligt djup, bottnar alltid i allvar, lifvets kärna.

Stora humorister äro därför i själfva verket stora allvarsmän, fastän de använda ett komiskt uttryckssätt för sina idéer.

Och verkligt framstående komiska skådespelare gifva, om de också komma publiken att skratta, åskådarne mycket att tänka på. De visa allmänheten mänskliga svagheter och fel och bestraffa de skyldiga med satirens och ironiens hjälp. En Coquelin, en Knut Almlöf ha varit stora tuktomästare.

Den svenska dramatiska scenen äger i närvarande stund två synnerligen framstående komiska skådespelare, mestare i sitt fack. Det är *Oscar Bäckström* och *Victor Lundberg*, båda engagerade hos direktör Ranft.

Oscar Bäckström är den äldste, född den 26 juni 1854 i Hvitaby, Kristianstads län. Han är också fet och frodig som en äkta skåning — och hur han kan berätta skånska historier! Elev vid K. teatern 1874, var B. anställd vid Svenska teatern i Helsingfors 77—78, vid Nya teatern i Stockholm 79—80, vid Stora teatern i Göteborg 81—85 därefter vid Dramatiska teatern i Stockholm och blef slutligen fast hos direktör Ranft.

Victor Lundberg är en Stockholmspojke, liten och mager med skarpt markerade drag och pepparkornsögon. Han är född den 20 mars 1859. Elev vid K. teatern 79—82, reste han först med olika sällskap i landsorten, hade 86—87 anställning vid Svenska tea-

tern i Stockholm, 87—88 hos Lindmark, 88—93 vid Stora Teatern i Göteborg, 93—95 hos Selander och från 95 hos Albert Ranft i Stockholm.

Om läsaren nu behagar kasta en blick på de bilder, som H. 8. D. är i tillfälle återgifva af de båda utmärkta svenska artisterna i olika roller, skall man finna, hvilka skiftande företeelser Bäckström och Lundberg visat på scenen, men alla präglade af sann humor.

Svenska skådespelare älska i allmänhet icke någon vidare grotesk maskering, såsom t. ex. danska skådespelare, framför allt danska komici, göra. Svenska komici stå i detta afseende de franska nära. Coquelin d. ä. försmår att maskera sig i någon högre grad, men han verkar ändå olika i olika roller. Den numera aflidne svenske komikern Gustaf Bergström skref en gång: "Mimiken och replikbehandlingen spela, enligt min åsikt inom den dramatiska konsten en vida större roll än alla lösnäsor och komiska peruker i världen. Så har jag alltid tyckt och handlat därefter".

Så ha också Oscar Bäckström och Victor Lundberg tyckt och handla därefter. De maskera sig diskret, och de spela också diskret. De "breda" icke på, utan de verka med små och måttfulla medel. Och bådas replikbehandling är aldeles utmärkt. Bland svenska skådespelare framstår dessa två komici som verkliga mönster i afseende på klar och naturlig replikbehandling. Man behöfver aldrig anstränga sig, för att uppfatta hvad de säga, och man behöfver aldrig förargas sig öfver något onaturligt tonfall.

Bakom komiken allvaret . . .

Oscar Bäckströms gamle, af sin hustru djupt förtryckta sjökaptan Duff i Heyermans förträffliga satiriska sorgespel "Kedjan", nyligen uppfördt å Vasateatern i Stockholm, ådagalägger till fullo, huru djupt Bäckström kan nå med sin konst. Man skrattar

åt Duff men man känner samtidigt medlidande med honom. Och man minnes länge denna karaktäristiska skapelse.

Och Lundberg i den lilla enaktaren "English spoken", ett anspråkslöst skämt af den franske författaren Tristan Bernard!

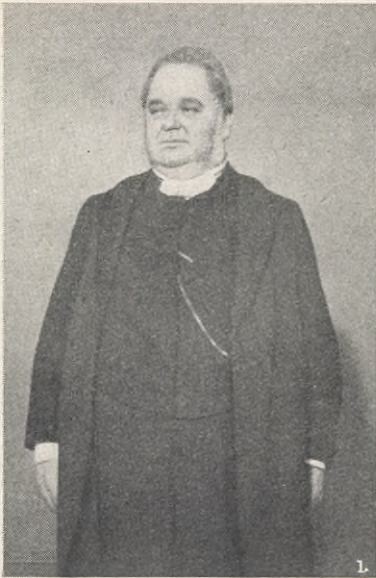
Lundberg spelar där tolk på ett Paris hotel, en tolk som genom slumpen försatts på denna post och icke kan ett ord engelska, italienska, spanska, etc., utan bara rama franskan. Pjä-

H. 8. Dn. D.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

V. LUNDBERG i "English spoken".

sen är en bagatell, men Victor Lundberg alldeles förträfflig i sin tilltagsenhet, sin förfäran, då han måste tala och tolka engelska i en poliskommissaries närvaro. Han är en *människa* midt i ett omöjligt lustspel. Kan man begära mera?

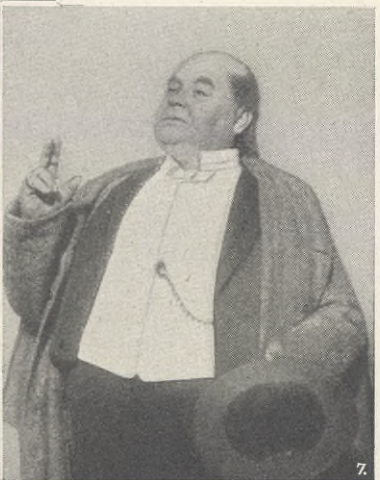
Vederbörande borde bygga repertoiren mera på två så framstående komici som Bäckström och Lundberg. Den stora komiska repertoiren kommer hos oss icke till heders som sig bör. Bäckström och Lundberg få ofta nöja sig med värdelösa roller. Det skattas i Stockholm alltför mycket åt den moderna franska farsen.

Oscar Bäckström har för den, som skrifvit dessa ra-

der, omtalat, att han har synnerligen stor respekt för Lundberg som artist — och Lundberg har naturligtvis detsamma för Bäckström. En ovanligt älskvärd person är Bäckström för resten, en charmant umgängesvän — och han har det allra treffligaste hem strax intill Strandvägen. Victor Lundberg bor på Söder — han tycker nog om ibland att filosofera för sig själf och tänka öfver litet af hvarje här på jorden. Men nog kan också han vara glad i hvardagslivet, fastän han, då man möter honom på gatan, icke sällan ser ut, som om han sörjde öfver en syndig värld.

O. R.

NÅGRA AF OSCAR BÆCKSTRÖMS ROLLER:

1. STRÅMAN i "Kärlekens Komed". 2. BARTHOLO i "Figaros bröllop". 3. GRÄFLINGEN i "Folkfiende". 4. HERR DUFF i "Kedjan". 5. RYTTMÄSTAREN i "Fjerde paragrafen". 6. LUKA i "Natthärberget". 7. STRIESE i "Sabinskorna".

STENHAMMAR.

STÄMNINGSBILD FRÅN SÖRMLAND FÖR HVAR 8 DAG AF —N.

Foto. Kindborg, Gnesta.

Klubb: Kem. A.-B. stygt Sjöfvergarre Stålm—Gbg

STENHAMMARS SLOTT.

Solen har i den klara sommarmorgonen nyss gjutit sina första strålar öfver hjärtat af Sörmland, trakten kring Flens station, där den härliga Sörmländska naturen framträder i sina täckaste skiftningar. I den af morgobrisen lätt krusade sjön bryta sig solstrålarne. Vattnet skimrar guldglänsande. Vägen slingrar sig under lummiga björkar vid sjöns strand fram mot det vid dennas norra ände liggande Stenhammar, Sörmlandshertigens arrendegård, om hvars egenskaper många tvistat, under det att alla dock varit ense om, att slottets omgifningar äro de mest täcka naturen i dessa trakter har att uppvisa.

Snart är jag framme i ekparken, omfluten af tvänne vattendrag, förbindande Gårdsjön och sjön Valdemaren. Den vackra tafla, som fotografen här förevigat, ligger då strax framför mig.

Det jublar i naturen, sommarmorgon, sol, fågel-sång. Fiskarne slå i den lilla viken till höger nedom slottet, en roddare nalkas morgonfrisk efter att ha vittjat sina garn. Till hälften gömdt i de hundraåriga trädens lummiga grönska ligger slottet, hvitt, solbelyst men — öde. Den välmenade gåfvan har ej ännu tagits i besittning. Mellan syrener och jasminer går den smala trappan upp från vägen nere vid bron till kullens platå, där slottet ligger. Allt bär spår af en pietetsfull vård. Den tafla som österut härifrån höjden utbreder sig för ens blickar är vård en målares pensel. En glittrande sjö, å hvars högra strand den täta barrskogen växer ända ned till vattnet och den vänstra kransad af lummiga björkar, i fonden Flens kyrka med sin glimmande kupol och längre till vänster ett och annat rödmåladt hus framstickande ur grönskan. Man tröttnar ej att betrakta den leende taflan. Solen värmer starkare, fåglarna ha tystnat. Jag vandrar åter mot samhället, dit plikten kallar mig, men jag har en fond af härliga intryck från sommarmorgonen på Stenhammar.

* * *

Det är midsommarafton. Den värmande solen har längesedan dalat. I den ljumma, ljusa kvällen har jag stannat med min cykel vid andra sidan af Stenhammar.

Valdemarens vatten, som på denna sida omger slottet, ligger spegelblankt. Vikarne och de smala sunden äro mörka af skuggorna från den omgivande barrskogen. Aftonrodnaden förlänar det hela en trolsk glans.

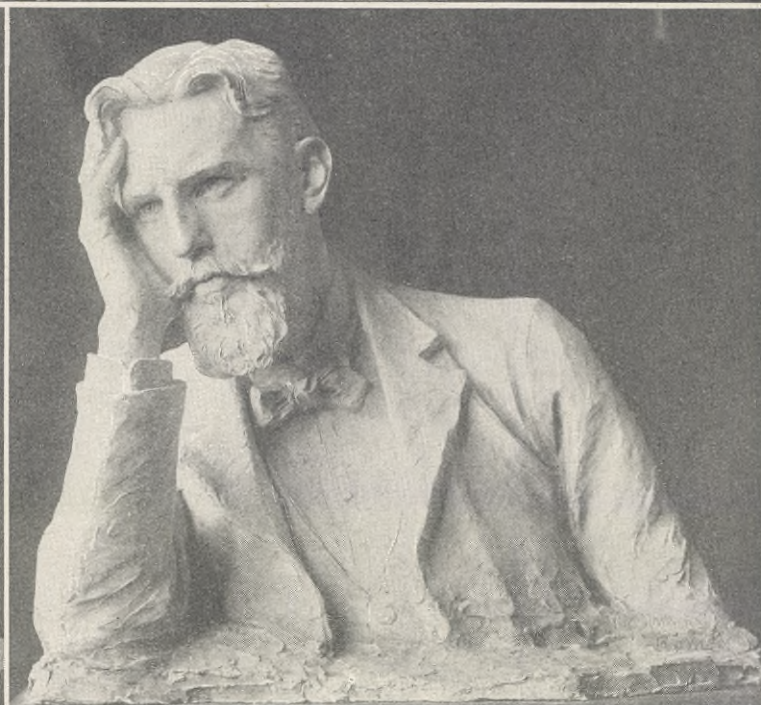
Slottet är på denna sida nästan bortskymdt af löfverket. I midsommarnattens ljusa skymning sitter jag här vid en af de vackraste sjöarne i Sörmland. Vid kornnarrens entoniga musik, emellanåt tystad af de skarpare framträdande tonerna från fejlän å logen där dansen trådes njuter jag här i midsommarnatten tills trastens toner börja drilla från skogen å andra sidan och göken väcker mig ur mina drömmar.

* * *

Det är en högsommarkväll. Månens klara ljus silar mellan de täta löfträden i backen bakom Stenhammar. Dofter af nyslaget hö genomanda luften vid min hviloplats å soffan invid stenen i löfdungen. Lugn och stillhet råda. Valdemaren ligger här mån-belyst i en större furuomkransad fjärd framför mig. Det är mörkt och trolskt mellan de hundraåriga furorna å Ulfnäset å andra sidan.

Sagobilder växa fram i den månlysa natten. Det är svårt att slita sig från den förtrollande stämningen men jag måste bryta upp. Stenhammar ligger som ett trolslott om möjligt vackrare än eljes då jag passerar förbi. Månstrålarne leka i fönstren, i viken och i åns vatten. Det täta löfverkets skuggor äro mörka, allt är trolskt, hänförande vackert.

ALICE NORDIN I SIN ATELIER.

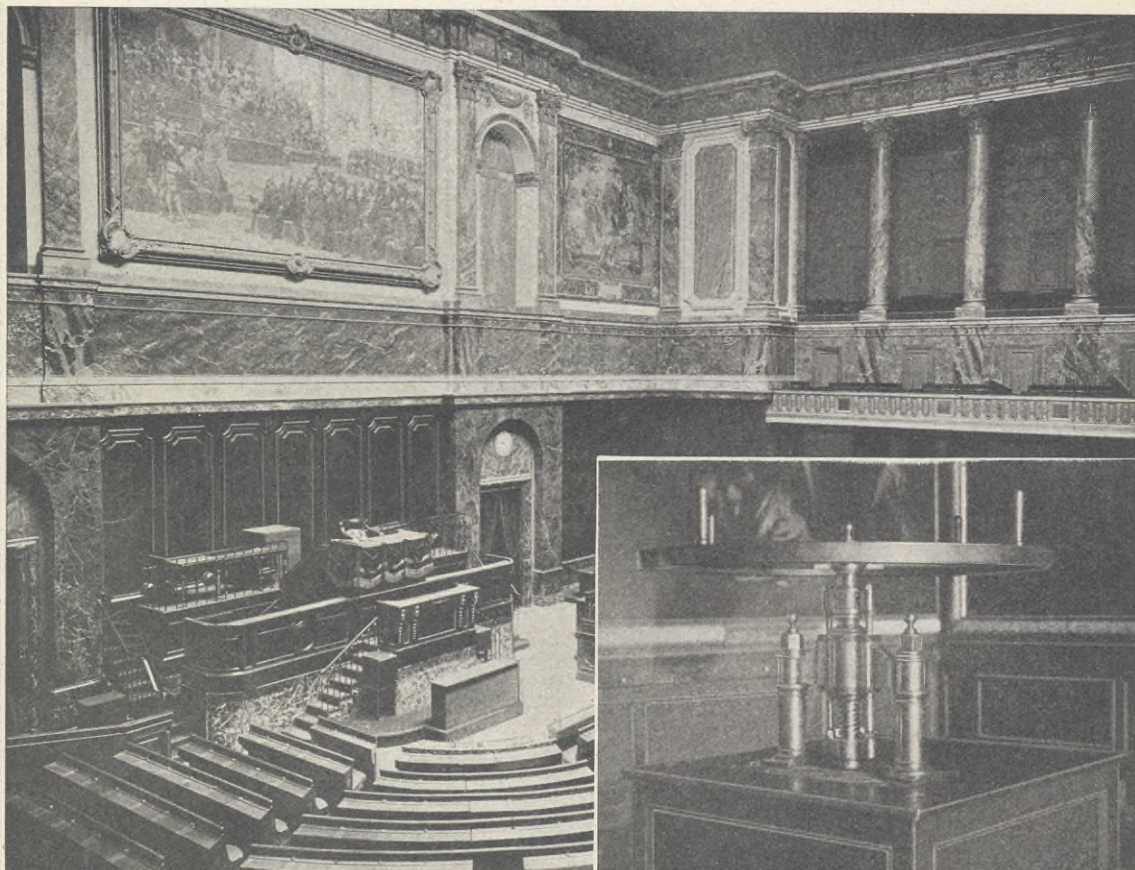
HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.
"Violinspelerska".

Kliché: Kem. A.-S. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.
"Dr. Emil Rasmussen".

Skulptrisen fröken *Alice Nordin* — f. i Stockholm 1871, elev vid Tekniska skolan 86—90 samt vid Fria konsternas akademi 90—96 och som därjämte studerat i Paris och Italien — har i dagarne haft en utställning i sin atelier i Stockholm. Man har där haft tillfälle uppskatta fröken Nordins omfattande och ganska kraf-

tiga talang. Fröken N. är, som bekant, företrädd i K. teaterns foyer af två porträttbyster i marmor af Ludvig Norman och Aug. Söderman samt har i vidare kretsar gjort sig bekant för utförande af smärre konstverk i brons för såväl prydnadsändamål som praktiskt bruk såsom elektrisk armatur m. m.

PRESIDENTVALET I FRANKRIKE.

Efter fotoaaf.

Kliché: Bengt Sjöfverspare

DEN SAL I HVILKEN PRESIDENTVALET SKEDDE.

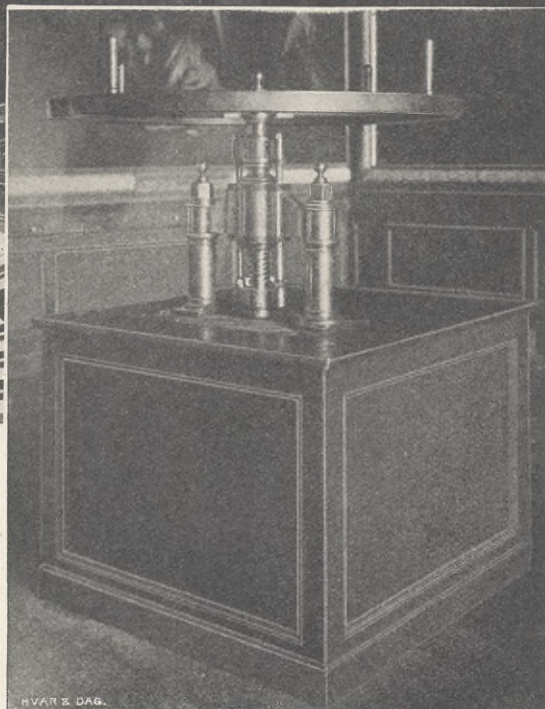
Paris den 18 jan. 1906.

Ute i Bourbonernas gamla palats i Versailles väljer den tredje republiken sin främste medborgare — kanske för sista gången. Valplatsen förlades dit för att rädda väljarna undan alla påtryckningar från Paris folkmassa, men dels har man kommit till insikt om att skyddsåtgärden är ganska illusorisk dels är man kanske ej längre så orolig af sig.

Rägnet silade ned, dagen var trist och grå då klockan 9 i går morgse extratågen började föra ut kongressmedlemmar, inbjudna och präsrepresentanter, så trist och grå att de skådelystna nästan uteblifvit. Versailles ligger till det yttre dödt, ruskvädret har jagat journalister och nyfikna under tak i kaféerna. Blott ett tjog fattiga stackare hålla troget vakt framför allmänhetens ingång. De ha stått där i ösrägnet sedan i går kväll. Kongressen skall enligt lag vara offentlig och till den ändan hade man åt publiken reserverat — 17 platser som nu skulle säljas dyrt.

Vid tiotiden tåga gendarmer och militär till sina poster och kort därefter börja automobilerna anlända på la Place d'Armes. Fotograferna arrangerar sig med bister uppsyn under sina paraplyer. Väljarna med gäster börja infinna sig, ehuru kongressen börjar först klockan 1. Men för att stärka sina krafter för det viktiga värfvet ger man déjeuner för sina vänner i de eleganta restauranterna som äro till trängsel fyllda. Det är dyrbara toaletter och salongskonversation om väder och vind, om allt möjligt utom om politik...

Äfven utom hus börjar det bli lifligt tack vare mängden af automobilier som jaga fram och åter; man räknade icke mindre än 2,600 sådana. I en af de första anländer monsieur Doumer. Blek, nervös skyn-

Efter fotoaaf.

Kliché: Bengt Sjöfverspare

MED DENNA APPARAT FÖRSEGLAS PROTOKOLLET EFTER PRESIDENTVALET.

dar han genom galleriet. En lustig fråga om det är sant att han ämnar afstå, får till svar: — Jag afstår aldrig från något som är min plikt. Och han försvinner i kammarpresidentens våning för att där gifva déjeuner för några af sina politiska vänner. Han blir ej synlig förr än då han aflämnar sin röst.

Fallières anländer med bantåg, vid stationen välkomnad af Versailles' borgmästare och acklamerad af folkmassan. Äfven han drar sig tillbaka till sin våning tillsammans med senatens talmansskap.

Klockan 12 öppnas kongressalen, läktarna fyllas i ett nu och en kvart före ett är man nästan fulltalig äfven i de väljandes led.

På slaget 1 bestiger monsieur Fallières, såsom senatsordförande själfskrifven sådan i valförsamlingen, tribunen, lifligt hyllad af vänstern, och förklarar nationalförsamlingen högtidligen öppnad. Stämman darrar och ögonen ha svårt att läsa.

Valurnan bäres fram och den högtidliga akten börjar under mer och mindre skämtsamma utrop:

Vänd på urnan! där är dubbla bottnar! För hvarje mera framstående röstande som passerar urnan ljuda applåder från hans vänner besvarade med hvisslingar och glåpor från hans motståndare. Hela salen är ett enda virrvarr.

Midt under pågående röstning afsänder den gamle royalistiske deputeraden för Vendée, Baudry d'Asson till hertigen af Orléans ett telegram af följande lydelse: "I Ludvig XIV:s palats presiderar republikanen Fallié-

PRESIDENTVALET I VERSAILLES: F. konseljpresidenten Méline (x) m. fl. deputerade anlända till palatset, där presidentvalet sker. res hvilket icke hindrar de gamle och trogne att högt ropa: Lefve konungen!"

Röstningen slutar litet efter klockan 3 och kort därefter kungör senatens förste vicepresident Dubost

PRESIDENTVALET I VERSAILLES: Framför ingången till Nationalförsamlingen under det valet pågick.

Efter fotografi

PRESIDENTVALET I VERSAILLES: Som ordförande fungerar Fallières (X).

med glädjefylld stämma resultatet: Fallières vald med 449 röster mot 371 som tillfallit Doumer. Salen fylles naturligtvis med larm, men såsom tillbörligt är segra applåderna. — Och så återstår intet annat än att troppa af, men i en sidosal samlas sig gamla och mera nyskapade vänner till Fallières för att lyckönska: "vi äro gascognare alla", kunde talemannen för den nyvaldes landsmannagrupp med skäl ha sagt; han nöjde sig med att förklara att Gascogne var stolt öfver

sin son. — Och Fallières står där med tårar i ögonen och trycker alla händer som räckas. Då skrider en mörk gestalt genom mängden; Doumer går att lyckönska den segrande rivalen . . .

Hemfärden från Versailles sker per extratåg, som i Paris mötes af jublande folkskaror. Men Fallières tycks ännu ej ha lust att mottaga folkhyllningens tribut; i täckt vagn, utan eskort på färden, pilsnabbt till Elyséet — denna gång blott på besök hos herr Loubet, hvilken som bekant förblir republikens president till den 18 februari.

Dagen efter stiger monsieur Fallières tidigt upp, beväpnar sig med en högst demokratisk paraply och en mycket borgerlig "kubb" samt klifver nedför gator och uppför boulevarder i ensam lycka. Han njuter tydligen oerhördt af att ännu vara en fri medborgare, som inte behöfver bry sig om vare sig etikett eller eskort men som försvinner i mängden, obemärkt och oföljd. Jo vackert! Detektivpolisen har redan lagt honom under sina vingars skugga; hans minsta steg öfvervakas med moderlig omsorg.

Hemkommen från morgonpromenaden mötes han af talrika deputationer, hvaribland speciellt en af pressens representanter. Fallières mottager de sistnämnda med vanlig gemytlighet, håller ett litet "speech", hvori han humoristiskt säger sig i sitt förhållande till pressen strängt ha följt den store journalisten Girardins välvisa råd: "Svara aldrig på ett tidningsangrepp; med pressens män är man viss på att aldrig få sista ordet!

Efter fotografi

FRANKRIKES NYVALDE PRESIDENT FALLIERES MED FRU.

Artur Sveale.

Foto. Elfelt, Köpenhamn.

PRINCESSAN LOUISE AF SCHAUMBURG-LIPPE, HERTIG-
INNANS AF VESTERGÖTLAND ÄLDSTA SYSTER.

Foto. Florman, Stockholm.

Kliché: Bengt Silfversparre

75 år fyllde den 22 jan. f. vice amiralen *Edvard Svante Knut Peyron* i Stockholm. Utex. från Karlberg 59, sek.-underlöjtnant vid flottan s. å., blef 72 kommandörkapten och var 75—80 chef för sjöförsvardepartementets kommandoexp., varischef i Karlskrona 84—87, chef för marinförvaltningen 87, konteramiral 89, vice amiral 97, afsked 99. Led. af en mängd kommittéer. Kammarherre hos drottningen 74.

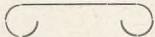

PRINS FRIEDRICH AF SCHAUMBURG-
LIPPE, PRINCESSAN LOUISE'S GE-
MÅL.

Enligt meddelanden har *prinsessan Louise af Schaumburg-Lippe* häftigt och farligt insjuknat. Då den unga furstinnan är en syster till prins Carls gemål, äro vi förvissade om att våra porträtt skola vara välkomna.

* * *

Den 12 januari ägde förmälningen rum mellan *prins Ferdinand af Bayern* och *prinsessan Maria Teresia af Spanien* och är vår fotografi tagen omedelbart efter vigselceremonien i k. slottet i Madrid.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre.

PRINS FERDINANDS AF BAYERN FÖRMÄLNING MED PRINCESSAN MARIA
TERESIA AF SPANIEN.

Efter fotografi.

Kliché: Kern. A.-B. Benigt Silfverparre Stilm—Öbg.

VY FRÅN ALGESIRAS med hotellet där stormakternas representanter bo.

“Maurernas gröna ö” är platsen där man ler och gråter, den är kär för sång och sägen, berättar oss en Islams trogne son. Maurernas gröna ö därmed menar han den lilla stad å den spanska sydkusten som bär namn Algésiras och som just nu samlar världens oroliga intresse om sig. Algésiras var kalifväldets sista hållpunkt när det förlorade fotfästet i Europa. Eller skola Frankrike, Tyskland och England tillåta att Marocko får bestå som ett oafhångigt rike eller skola de för öfveruppsikten däröfver drabba samman för att naturligtvis samtidigt göra ett försök att slita tvisten om hegemonien öfver Europa.

Det är resultatet af de tre sista årens franska politik vi här finna. Ju närmare Algeriet blef införlivadt med Frankrike och ju mera ekonomiska förmåner det inbragte, dess mera måste ju de franska stats- och finansmännens intresse komma att riktas öfver på grannlanden. Tunis står ju redan under franskt beskydd men Marocko erkänner ingen privilegierad beskyddare? Det är detta “oefterrätthetsförhållande” det franska kolonialpartiet satt sig före att råda bot på och genom en af sina främste medlemmar, dåvarande utrikesministern Delcassé framlade det sina fordringar: Frankrike skulle omorganisera polis- och militärmakten, äga uppsikt öfver drätsel och tullar och naturligtvis därigenom få den ekonomiskt mest gynnande ställningen. Englands bifall köptes genom vissa medgifvanden i fråga om Egypten. Det tyska missnöjet ignorerade man och så började vid det ma-

rockanska hovvet det schackspel mellan Tysklands och Frankrikes gesanter som mer än en gång satt Europas fred på spel och som nu delgifves publiken genom den gula och den hvita boken. Att Delcassé's afgång ej i verkligheten betydte något annat än en personförändring och att hans ande stannat kvar visar valet af den franska fullmäktigen vid Algésirasförhandlingarne: monsieur Revoil är lika ifrig anhängare till “kolonialismen” som någonsin Delcassé.

Samtidigt ha ju, som bekant, folkstämningen i Frankrike bringats att ändra sig. Mot England som efter boerkriget nästan ensamt varit föremål för det franska nationalhatet, ha känslorna så småningom blifvit allt blidare. Besök af representanter för olika korporationer från de båda landen ha knutit vänskapsbanden fasta nog och den fond af nationell fientligt het som på detta sätt frigjorts har fått förstärka de aldrig döda grollet mot den andra arffrienden, Tyskland. Det ingalunda läkta Elsass-Lottringensåret har rifvits blodigt och för småfolket talar man högt om “la revanche” under det man i initierade kretsar sysslar med spörsmålet om när det tyska artilleriet skall vara stridsdugligt.

Algésiraskongressen börjar en dag före presidentvalkongressen. Det hade bort vara tvärtom; utgången af presidentvalet kommer nämligen att få största betydelse för förhandlingarnes gång. Med Fallières eller Bourgeois' namn torde Europas nu hotade lugn vara säkradt för ännu en tid bortåt.

Artur Soale.

WOLFGANG AMADEUS MOZART.

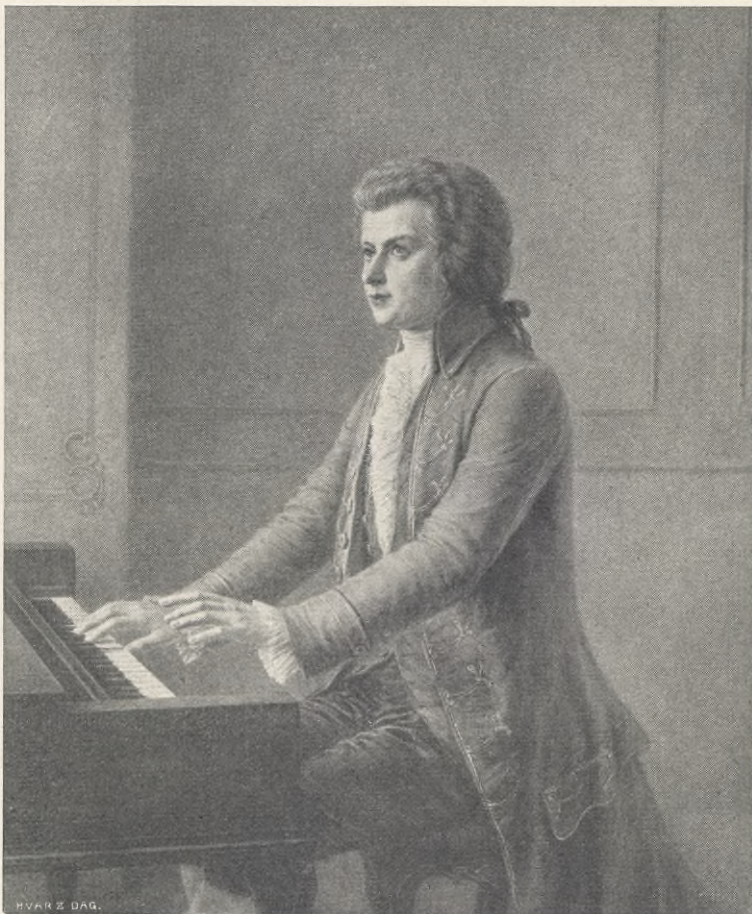
(* 27 JAN. 1756 + 5 DEC. 1791.)

Hela musikvärlden bereder sig i dessa dagar att värdigt fira 150-årsminnet af Mozarts födelse.

Detta tonkonstens rikast begåfvade snille har varit af en betydelse för musikkulturen, som halftannat århundrade ej kunnat för-ringa. I vår tid, de mekaniska underverkens tid, automatiseras all individualitet genom den svindlande teknik, som utvecklas å alla områden. Äfven vår tonkonst har blifvit en maskinprodukt, hvari den materiella tekniken allt mer får ersätta den musikaliska känslan. Vi längta efter natur i konsten, efter musik framsprungen ur hjärtat och ej endast ur de grubblande tankarnes verkstad. Den grekiska skönhetsstypen har blifvit en grimas, som ju mer förvriden och onaturlig den är, ju mer förvåning och uppmärksamhet väcker den. Vi få gå tillbaka till Mozart för att drömma om det klassiska skönhetsidealet, om melodiens genius, om Elysiums glädje.

Mozarts musikhistoriska betydelse och korta, men växlingsrika lif, må här med några ord framhållas. I namnet Mozart förenas det högsta och ädlaste af tre stora kulturländers tonkonst. Den tyska, italienska och franska musikens utveckling å skilda banor och områden var en särdeles gynnsam omständighet vid Mozarts framträdande. I det katolska Italien och det protestantiska Tyskland hade den andliga musiken genom Palestrina, Bach och Händel nått sin högsta utveckling, i Tyskland hade den själfständiga instrumentalmusiken genom Haydn erhållit rikare former och uttrycksmedel, och såväl inom de italienska och franska som tyska skolorna visade den hastigt uppblomstrande operan utvecklade former och nationella drag — den italienska skolan med dess förhärskande formalism och melodik samt dess beräkning på vokala verkningar, den franska med dess djupare dramatiska syften och deklamatoriska stil samt den tyska med dess grundliga harmoni och uttrycksfullhet. Att samla dessa spridda strålar, att till en enhet sammansätta tonernas konst blef Mozarts mission. Han representerade icke endast de olika nationella riktningarna utan äfven hvar och en af de musikaliska stilarterna, och var han därför lika stor i den allvarliga kyrkostilen som i den komiska operan, i konsertstilen som i kammarmusiken, i den tragiska operan som i romansen och visan. Därigenom öfverträffade han i universalitet alla sina föregångare och samtida.

Wolfgang Amadeus Mozart föddes den 27 januari 1756 i Salzburg i Tyrolen, där hans fader Leopold var vice kapellmästare hos ärkebiskopen. Leopold Mozart var en duktig musiker, en utmärkt lärare samt en praktisk världsman, och ägnade sig förträffligt till att uppfostra och utbilda den begåfvade sonen. Tillsammans med sin flera år äldre syster Maria Anna (Nannerl) erhöll Mozart sin första pianoundervisning af fadern, som vid sonens sjuätte år fann båda eleverna så försigkomna, att de kunde uppträda offentligt. Resan gälde först München, sedan Wien, och på båda ställena skördade de unga virtuoserna det största bifall. Kort efter återkomsten till Salzburg beslöt man företaga en ny resa och denna gång till Paris, där den

MOZART efter Roedig.

Klubb: Bengt Silfverparre.

unge Mozart väckte utomordentligt uppseende som pianist, orgelvirtuos, improvisatör och komponist. Här utgaf han sina första arbeten, fyra sonater för violin och piano. Efter fem månaders vistelse i Paris begaf sig familjen till England och Holland, öfverallt mottagen med samma entusiasm. Åren 1767 tillbrakte Mozart i hemmet för att genom allvarliga studier fullända sin konst samt vände därefter jämte familjen åter till Wien, där han nu liksom förut på det mest smickrande sätt mottogs vid Josef II:s hof. Vid detta andra besök i Wien visade sig dock redan början till de intriger och ränker, hvilka förbittrade senare delen af Mozarts lif. Därför ställer sig Mozarts ljusa barn-domstid i en så bjärt motsats till hans på försakerelser och motgångar uppfyllda mannaålder.

Endast tolf år gammal skref han i Wien 1768 på kajsarens önskan sin första opera "La finta semplice", men uppförandet af densamma förhindrades af intriger som icke ens kajsaren förmådde omintetgöra. Lyckligare resultat gaf en resa till Italien 1769, som sträckte sig ända till Neapel och hvarvid Mozart skördade största beröm af samtidens främsta mestare och erhöll de högsta utmärkelser. I Milano skref han en karnevalsopera, "Mitradate, re di Ponto", som uppfördes med stormande bifall under den 14-årige kompositörens egen ledning. År 1771 skref han på Maria Teresias uppmaning "Ascanio in Alba", en s. k. teatralisk serenad och året därpå komponerade han en ny serenad. "Il sogno di Scipione" samt slutligen operan "Lucio Silla". Dessa arbeten voro emellertid skrifna i den tidens italienska smakriktning, hvilken följdes af nästan alla operakomponister — med un-

dantag af Gluck. Likväl röjes större själfständighet i operan "La bella finta giardiniera", skrifven för München 1775, där den på våren uppfördes och mottogs med verklig entusiasm. Mozart var då 19 år gammal och denna opera kan sägas beteckna en vändpunkt i hans lif samt antyda den väg han senare beträdde. Om hans inflytande på den italienska operan säger Wagner: "Det var en tysk, som höjde den italienska skolan i operan till fullkomligaste ideal och bragte den utvidgad och förädlad, till allmängiltighet. Denne tysk, detta största och gudomligaste snille var Mozart".

På uppdrag af erkebiskopen af Salzburg skref han dessutom ett par messor och ett offertorium. Emellertid sökte han på allt sätt få lämna sin konsertmästarebefattning i Salzburg, som endast inbragte honom en obetydlig lön, men alla hans bemödanden att på annat håll skaffa sig en bättre ställning misslyckades och vid slutet af år 1778 måste han återvända hem, där han erhöll uppdraget att skriva musiken till operan Idomeneo, som med utomordentligt bifall gick öfver scenen den 29 januari 1781. Härmed började hans bana i full själfständighet, och Idomeneo är Mozarts första mästerverk. På befallning af erkebiskopen, som då uppehöll sig i Wien, kom Mozart 1781 till denna stad, men ehuru han genom sin faders bemödanden erhållit en något bättre ställning, lämnade han dock nu till följd af den högst ovärdiga behandling, som erkebiskopen här lät honom röna, för alltid prelatens tjänst. Josef II hade beslutit att vid sidan af den bestående italienska operan upprätta en tysk nationalopera och utsett Mozart till dess kapellmästare. På kejsarens uppdrag komponerade han operan "Enleveringen ur seraljen", som trots alla intriger för första gången uppfördes i juli 1782 och vann en afgjord framgång.

Vid samma tid gifte han sig med Constance Weber, tillhörande samma släkt som den fyra år senare födde Carl Maria von Weber. Ehuru äktenskapet var mycket lyckligt, ökade detsamma än mer Mozarts ekonomiska bekymmer, och detta i förening med de ständigt återkommande förföljelserna från hans afundsmän förbitterade hans senaste lefnadsår. Men likväl utvecklade han under denna sista period af sitt lif en så häpnadsväckande och genialisk verksamhet, att musikhistorien knappt kan uppvisa något motstycke därtill. År 1786 skref Mozart för Italienska operan i Wien "Figaros bröllop", som genom italienarnes ränker föll igenom. I Prag väckte dock operan kort därefter obeskriflig hänförelse, som rörde Mozart djupt.

— Mina pragare förstå mig, sade han, och därför vill jag särskildt för dem skriva en opera.

Denna opera var "Don Juan", som första gången gafs den 27 oktober 1787 och af böhmarne genast erkändes för musikerns största dramatiska mästerverk.

Under åren 1788—90 instrumenterade han flera af Händels oratorier, komponerade de härliga symfonierna i Ess-dur, G-moll och C-dur samt i början af år 1790 sin andra komiska opera "Cosi fan tutte". Påföljande år skref han "Trollflöjten", "Titus" och sitt berömda requiem, hvilket dock blef en torso. Ett afbrott i denna rastlösa skaparverksamhet bildade resan till Leipzig, Dresden och Berlin år 1789, hvarvid Mozart öfverallt blef föremål för den mest hedrande uppmärksamhet samt af Fredrik Wilhelm II erbjuden kapellmästarebefattningen i Berlin, som den vid sitt fosterland och dess sköna hufvudstad starkt fästade tonsättaren dock ej ansåg sig kunna mot-

taga. De storartade bevis på erkännande, som Mozart rönt under sin resa, uppmuntrade och glädde honom, ty trots det han ägde många beundrare i Wien fann han äfven mycken brist på förståelse hos både publik och kritik och angreps för sina från gammal häfd afvikande idéer och sin bullrande musik, ett öde, som drabbat alla de stora genierna.

Det synes otroligt att Mozart, som måste tillbringa större delen af dagen med att gifva lektioner och dessutom sällan fick njuta af den frihet, som en tonsättare så väl behöfver, på så kort tid kunde skapa så många och stora verk. Isynnerhet mot slutet af sin lefnad, då han led af en ständigt tilltagande nervositet och häftigt oroades af tanken på döden, arbetade han med största energi och koncentrerade sig helt och hållet inom sin egen inre värld. Denna såväl fysiska som andliga öfveranstängning bröt hans krafter. Redan under det han var sysselsatt med Trollflöjten fick han ofta långa svimningsanfall. Af operadirektionen i Prag erhöll han i uppdrag att till kajsar Leopolds kröning skriva en stor fästopera, Titus. Själva resan till Prag och öfveranstängningen vid operans instuderande togo hans förut nedsatta livskrafter i alltför starkt anspråk. Sjuk och utarbetad återvände Mozart till Wien, där han den 5 december 1791 afled. I en allmän fattiggraf sänktes stoftet af tonkonstens största snille, och ej ens platsen har sedermera kunnat återfinnas.

Genom det rika arf, den i så många år bortgångne mästaren lämnat eftervärlden, står hans namn oförgämligt inristadt i konstens häfder. Ej mindre än 627 verk bära vittne om Mozarts oerhörda alstringsförmåga. Få tonsättare hafva så jämt fördelat sitt intresse mellan vokal- och instrumentalmusiken som Mozart. På det vokala området märkes öfver 20 operor, 19 messor, hvaribland ett requiem och Ave verum, 10 kantater, 40 konsertarior och lika många mindre sånger. Bland instrumentala verk må främst nämnas 49 symfonier samt 55 konserter, däraf 25 för piano och orkester. Kammarmusiken har han bl. a. riktat med 9 stråkkvintetter, 26 stråkkvartetter, 7 pianotrior och 2 pianokvartetter samt 45 violini- och 22 pianosonater. Dessutom vittna en hel del mindre vokal- och instrumentalkompositioner om Mozarts geniala skaparkraft, som är enastående i tonkonstens häfder.

Olallo Morales.

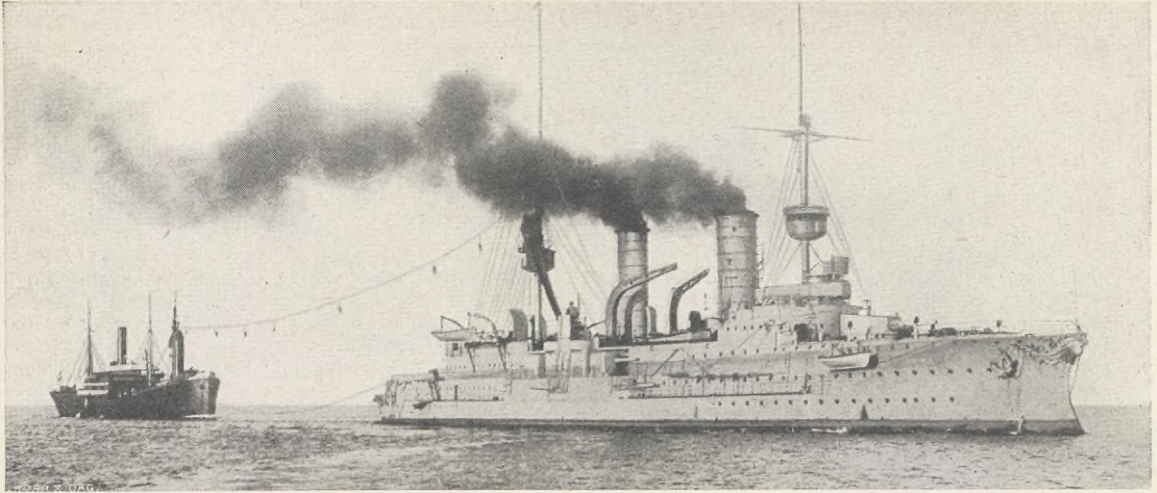

Fotó Ellqvist. Sthlm.

EN DEPUTATION,

bestående af hrr Assar (ordf.), Sandell, Neuman, Rune, Björkqvist och Tauson uppvaktade den 16 jan. Konungen samt stats- och finansministrarne därvid framlämnades en petition med namnunderskrifter af 650 svenska orkestermusici från olika landsdelar. Petitionen afser beskattning (förslagsvis 1 kr. pr dag och person) af sådana utländska musici hvilka spela i gratismusikkapell. En motion om allmän beskattning af utländska artister föreligger i riksdagen sedan 1903 och kommer sannolikt åter fram i år, men sedan den tiden har sådana förhållanden uppstått, hvilka icke då påkallade särskildt omnämnande i motionen och hvarå den svenska musikdeputationen velat fästa uppmärksamheten.

EPOKGORANDE NYHET FÖR KOLNING AF KRIGSSKEPP.

Efter fotografi.

Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsvarre Sthlm—Gbg.

I dessa dagar ha vid Tyska marinen försök pågått hvilka torde äga stort intresse äfven för Sverige. De afse att undanröjda den betydande tidspillan som uppstår vid kolning liksom ock att upphäfva det vid krigstillfälle farliga tillstånd ur stridsskick i hvilket ett krigsskepp befinner sig under kolningen. — Systemet går ut därpå att från koltransportfartyget till krigsskeppet under gång öfverforsla kol. Detta sker i säckar som befordras med en automatiskt och trots vexlande afstånd mellan fartygen lika spänd lina. Vår fotografi visar kryssaren "Prinz Heinrich" under pågående försök, hvilka utföllo ganska gynnsamma och som därför skola fortsättas till dess manskapet blir invandt och kan nå de uppställda betingelserna, 1,000 centner kol pr timma. — Uppfinnare är G. Leue i Berlin.

Det är genom en tillfällighet vi kunna återgifva denna säkerligen högst unika fotografi.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

FRÅN ENGELSKA TRONFÖLJARPARETS RESA GENOM INDIEN.

Efter fotografi.

Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsvarre Sthlm—Gbg.

PRINSEN AF WALES VID SIN FÖRSTA TIGER, nedlagd under jakten vid Jaipur.

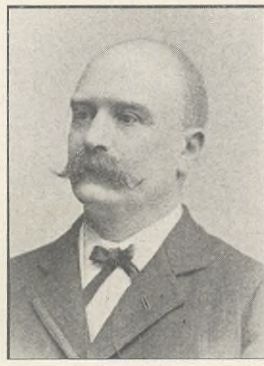

:: VECKANS ::

O. NEANDER.

Lasarettssysslomannen O. Neander i Solleftea fyllde den 15 jan. 80 år. Verksam och intresserad i allm.värf har N. blifvit hedrad med en mängd förtroendepdrag, bl. a. ordf. i socken- o. fattigvårdsnämnden, sekr. i kommunalnämnden 62—80, led. af skolrådet, initiativtagare af Solleftea hushållsför.A.B. samt dess ordf., m.m.

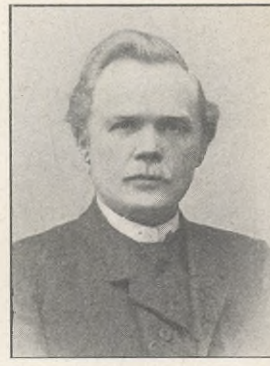
K. A. L. DRAKE.

F. d. provinsialläkaren med. lic. Knut Arvid Leonard Drake fyllde den 12 jan. 60 år. Stud.-ex. 58, med. lic. 68, provinsialläkare i Sigtuna 69, afsked med pension 01. Läkare vid Sigtuna privata vårdanstalt för sinnessjuka 1900.

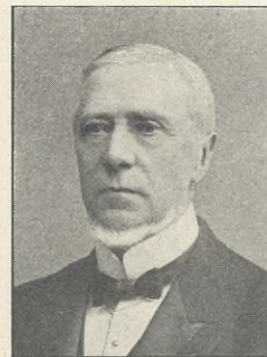
G. W. B. SÖDERBAUM.

Verkst. dir. för Östergöti. Ensk bank i Linköping Gustaf Wilh. Bernhard Söderbaum, fyllde d. 12 jan. 50 år. Bokh. hos Skand. Kred. A. B. i Sthlm 71—73, hos d. v. A. B. Göteborg. Handelsk. 73—74, kamr. i A. B. Sundsvalls Handelsb. i Sundsv. 74—88, nederl. v. kons. i Sundsv. 79—88, verkst. dir. för Österg. Ensk. Bank i Linköping 88, intr. i styr. s. ä.

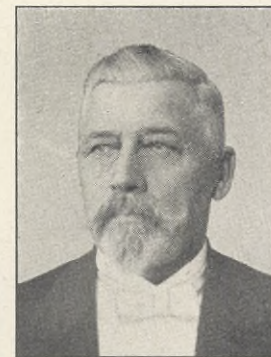
N. SÖDERBLOM.

Professor Nathan Söderblom i Uppsala fyllde den 15 jan. 40 år. Stud.-ex. 83, teol. doktor 01, professor s. ä. Hellsidesporträtt och biografi i H. 8. D. V:42.

J. N. SANNE.

Grosshandlaren Johan Newton Sanne i Uddevalla fyllde den 14 jan. 70 år. Grossh. och skeppred. i Uddevalla sedan 57. Stadsf. sedan 63, led. af Riksd. F. K. 87—02, f. d. landstingsman, ordf. i Uddevalla sparbank och Bohus sjöassuransför., ordf. i och led. af styr. i atskilliga industriella bolag. Godsägare.

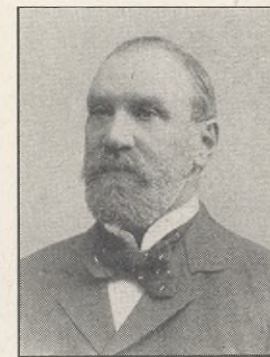
J. BROMÉE.

Led. af Riksd. A. K. häradshövding Jöns Bromée fyllde d. 10 jan. 60 år. Fjerdingsm. 66—70, komm. fullmäktig 65, nämndem. sedan 75, landstingsm. 79, led. af Riksd. A. K. sedan 87, statsrev. 01—03, led. af Bevilningsk. 94—95 o. sedan 99, v. ordf. sedan 03, led. af Legostadsgekomm. o. Norrlands-kommittén m. fl. uppdrag.

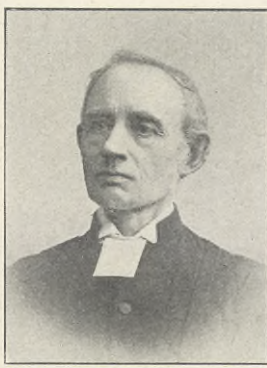
N. E. LOVÉN.

60 år fyllde den 15 jan. musikkdir. Nils Eberhard Lovén i Landskrona. Stud. i Lund 68, bibl.-amanuens 70—76. Klockare o. organist samt musikkör. vid allm. läroverket o. folkskolorna i Landskrona 88. Erhöll medaljen Litteris et artibus 04. Musikkritikar författare och kompositör.

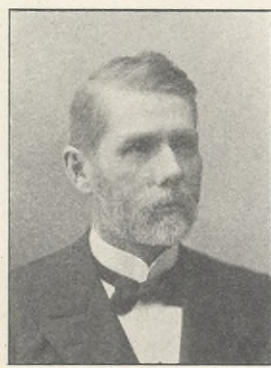
K. A. NILSSON.

60 år fyllde den 16 jan. kronofogden Karl Albert Nilsson i Jönköping. Stud.-ex. 62, kameralex. 64, hofrätts.-ex. 67, v. häradsh. 70, t. f. kronof. i Tunaläns och Sevede häraads fögderi 76, kronof. i Tveta, Vista o. Mö fögderi 79. Styr.-led. o. omb.-man i Jönk. Handelsb. 96.

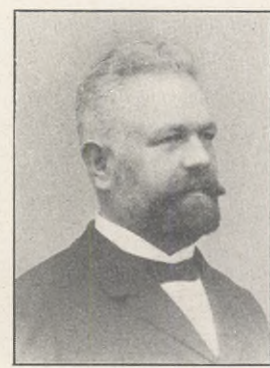
L. CHRISTENSSON.

Kyrkoherde Lars Christensson fyllde den 11 jan. 70 år. Stud.-ex. 56, prästvigd 67, pastoralex. 84, kyrkoherde i Vesta Aistad sedan 96.

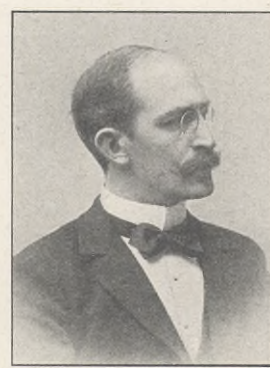
T. G. W. BJÖRCK.

Hospitalläkaren, med. lic. Thure Gottfrid Wilhelm Björck i Vadstena fyllde d. 16 jan. 55 år. Stud.-ex. 70, med. lic. 85, underkirurg vid Akad. sjukh. i Upps. 81—82, bitr. läk. vid Upps. hosp. 83, asyl-läk. i Lund 91, t. f. öfverläk. vid Upps. hosp. o. t. f. prof. vid Upps. univ. 93—95, öfverläk. vid Vadstena hosp. o. asyl sedan 95. Led. af stadsfullm., kyrkorådet m. m.

H. GUSTAFSSON.

Inspektören i Städernas A. Brandstods-b. ingenjör H. Gustafsson fyllde d. 16 jan. 55 år. G. har under 17 år ledt ordn. af brandväsendet i större delen af landets medelstora städer o. köpingar. Efter G:s initiativ har dessutom anlagts många vattenledningar samt uppsatta fasta brandkärer.

D. P. S. BOLIN.

Läroverksadjunkten Dedekind Per Sigurd Bolin i Uppsala fyllde den 14 jan. 50 år. Stud.-ex. 74, kand.-ex. 81, 2:dre lärare vid Gotlands Folkhögskola 78—81, adjunkt i Uppsala 85. Musikvän och sångare, har B. deltagit i O. D:s sångarfäster under de sista 20 åren.

PORTRÄTTGALLERI

F. LILLJA.

Innehafvaren af personliga privilegiet i Vara, apotekaren Frithof Lillja fyllde den 25 jan. 75 år. Farm. kand. 51, apotekareex. 59.

A. F. TÖRNBLOM.

65 år fyllde den 20 jan. riksbankskommissarien Albert Fredrik Törnblom. Stud.-ex, 60, kammeralex. 61. Antagen i riksbankens tjänst 62, bankkommisarie 99. Afsked med pension 02.

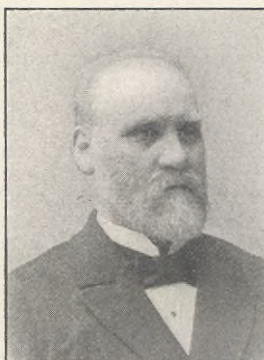
K. R. E. SUNDBERG.

Provinsialläkaren, med. lic. Knut Robert Emanuel Sundberg fyllde den 13 jan. 50 år. Stud.-ex. 70, med. lic. 80, amanuens och underläk. å Sabbatsbergs sjukhus 79, t. f. bat.-läk. i Karlskrona 80, distriktsläk. i Åtvådaberg 81-85, provinsialläkare i Häby distrikt sedan 85.

E. O. ARENANDER.

Till lektor vid Ultuna Landtbr.-Inst. har utn. länsagronomen i Västernorr. län, fil. dr. Erik Oskar Arenander. F. 62, stud.-ex. 83, utex. fr. Ultuna 85, lär. vid Bjerka-Säby 85-93, fil. dr. i Halle 96, länsagr. sed. 98. Har som sådan varit utomordentligt verksam o. initiativtagande till Norrl. jordbrugs fromma.

C. ELFVING. †

Den 9 januari afled i Stockholm, byggmästaren Carl Elfving, 70 år gammal. E. var på sin tid en af huvudstadens allra största byggmästare samt har bl. a. uppfört Centralstationen, Blasieholmskyrkan, de båda flyglarne till Riddarhuset, Diakoniskapellet vid Ersta, m. fl.

J. P. BAGGE. †

Den 5 jan afled i Gillberga i Värmland f. handlanden Johan Patrik Bagge, 66 år gammal. Under sin krafts dagar har B. gjort betydande insatser i ortens kommunala lif. En af stiftarne af Gillberga sparbank.

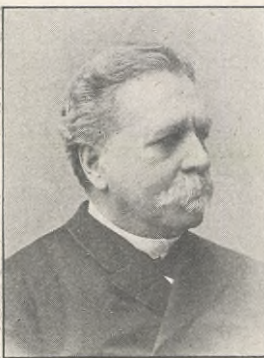
S. W. TENOW. †

T. f. rektor vid Realskolan i Kristinehamn fil. kand. Sven Walfrid Tenow afled d. 13 jan. Född 47, stud.-ex. 67, fil. kand. 72, adj. vid h. allm. lärov. i Karlstad 79, rektor för lärov. i Ämäl 92, i Kristinehamn 95 Utgittvit zoologiska afhandlingar och utfört geologiska och botaniska undersökningar.

H. LAGERBIELKE. †

Den 14 jan afled i Stockholm kaptenen vid K. flottan, friherre Henrik Lagerbielke, 44 år gammal. Officersfullmäkt 83, kapten 96 samt stod i tur till kommandörkapten

J. G. NYSTRÖM. †

F. distriktschefen, majoren i Väg- och vattenbyggnadskåren Johan Gustaf Nyström afled den 12 jan. i Gäfve. Född 37, stud.-ex. 56, löjtn. 62, major 94. 82-97 distriktschef i Gäfve väg- och vattenbyggnadsdistrikt. Led. af Riksd. A. K. 94-96, led. af stadsfullm., af beredningsutsk. och drätselkammaren m. m.

E. J. J. FRANCKE. †

Den 12 jan. afled i Malmö stadsnotarien, v. häradshöfd. Ernst Jacob Julius Francke. Född 43, stud.-ex. 63, v. häradsl. 73, notarie vid Malmö rådhusrätt 76. Styrelsemedlem i Malmö sparbank, 25-årig led. i Skånska brandstodsinnrättning, led. af Dahlgrenska stiftelsen m. fl.

E. REHNBERG. †

Innehafvaren af vinfirman Er. Rehnberg i Söderköping, handlanden Erik Rehnberg afled nyligen d. 12 jan. 64 år gammal. Led. af stadsfullmäktige.

L. A. LINDSTRÖM.

Den 4 jan. afled urfabrikören Lars August Lindström, hvilken sedan 59 bedrivit samma affär vid Sergelgatan i Stockholm. Framstående bassångare i Par Brilkoll m. fl. sällskap. Verksam medlem af Handtverksföreningen o. Urmakaresocieteten.

ETT BARNDOMSTYCKE.

FÖR HVAR 8 DAG AF EFRAIM WÄSTBERG.

Han stod vid sina önsknings mål i dubbel bemärkelse: Han hade tagit medicine licentiaten och några dagar därefter firat bröllop med sin ungdoms älskade.

Det var två af de stora vägmärkena i hans lif, och han kände inom sig en fruktansvärd kraft, samtidigt som han var glad och tacksam i sitt hjärta, ty han var en god människa.

Hans hustru och han voro lika gamla, 30 år. I den lilla idylliska landsortsstaden gränsade deras föräldrars trädgårdar intill hvarandra, skilda endast af ett staket. Och i ett hörn af trädgårdarna, under en väldig lönn, hade han redan som ung ofta i verkligheten uppleft en del af Pyramus' och Thisbes kärlekssaga, ungefär samtidigt som han studerade den i Ovidius, d. v. s. i 6:te klassen. Så länge han mindes tillbaka hade han hållit af henne, som nu var hans hustru. Så småningom hade synkretsen vidgats, och "det afundsjuka staketet" icke längre lagt några hinder i vägen för de två unga att utbyta smekningar och när medikofilen var aflagd, firades förlofningen.

Förlofvade studenter plär det sällan bli något af d. v. s. om de fortsätta vid akademien. Den professor af Värmlands nation i Uppsala, som sade, att förlofvade studenter voro en styggelse, hade nog inte så alldeles orätt. Ty tråkigare ungdomar får man väl leta efter. Men det är synd om största delen af dem, jag menar alla dem, som äro mycket fattiga och som se framtid och giftermål i ett sådant hopplöst fjärran, att de stundom betagas af verklig förtviflan. "Hon väntar! Arma, älskade flicka, tänk så länge hon skall vänta. Kanhända skall hon tröttna och när han tagit sin examen och står redo att hemföra henne som brud, kanhända hon vändt sin håg åt en annan". Med dylika osunda meditationer, varriera i det oändliga, utfylles under de första terminerna större delen af en förlofvad students dag. Brefskrifning ta'r den återstående delen.

Men det finnes äfven förlofvade studenter i hvilka det är kärna, hur fattiga de än äro. De tänka på examen som på en kär plikt och låta ovilkorligen de erotiska känslorna underordna sig ända till den dag, då de ha rättighet att träda i förgrunden. Det är plikten, sanningens och rättskaffenhetsens präktiga, härliga män. Den unge läkaren var en af dem.

* * *

Ären gingo. Läkaren hade redan ordinarie plats och fick räkna tjänsteår. I sin syssla fick han ofta sätta nerverna på hårda prof, ty han var mycket omtyckt af allmänheten, och hans praktik var mycket stor.

Men doktorn hade alltid ett dystert drag i sitt ansikte. Det låg liksom ett moln på hans panna. Om man icke vetat, att han blef mer förmögen för hvarje dag, skulle man misstänkt tryckande ekonomi.

Han hade varit gift i fyra år. Ibland kunde han, den hjallade läkaren, stora, friska karlen, gråta öfver sig själf, ty han märkte, hur han höll på att degenereras. Eller var inte det degeneration, när en äkta man, efter fyra års barnlöst äktenskap, tycker att hans oförvitliga hustru förefaller mera som en gammal väninna än som maka? Han visste, att han var gräns-

löst otacksam, men han kunde icke hindra tankarna att komma: hans hustru var för gammal.

Något nytt hade de egentligen aldrig att säga hvarandra. Man går icke ostraffadt förlofvad i åtta år! Det enda, som disputerades, var motgångar, ty doktorn tyckte om att lefva godt. Han gick till sitt arbete, hon till sitt kök, där hon tillbringade större delen af sin dag. Man träffades vid måltiderna, och kvällen kom, gick man till sängs efter ett hvardagligt "god natt".

Efter flera å rad genomvakade nätter hade doktorn blifvit hypernervös, och vid en frukost kom det där fram, som han länge gått och burit på. Hon fick veta, att hon var "bra gammal". Hon gaf lika godt igen och upplyste honom om, att han icke lämpade sig för äkta man och att hon kände sig ytterligt besviken i sitt äktenskap. Det ena ordet gaf det andra. Båda refvo de ned allt hvad de i ungdomen byggt upp, men samtidigt växte där upp en mur emellan dem, hög och stark.

Efter morgonmottagningen lade sig doktorn att hvila en stund i sitt mottagningsrum. Han kände sig fysiskt alldeles förbi, och, hvad nästan värre var, han kände, att han betett sig oändligt lumpet mot sin stackars hustru. Han var denna dag så ytterligt känslig, att han reagerade för det allra minsta. Under mottagningen hade en fattig kvinna varit uppe och bedt om pekuniär hjälp. Hon hade beskrifvit sitt elände så, att doktorn måst vända blickarna ut genom fönstret, och när han gaf henne en summa pengar, vågade han icke se upp, ty hans ögon voro tårade.

Men den där goda gärningen uppvägdde icke de naggande kvalen. När en hederlig och präktig karl begär en öfverilad handling, som han efteråt inser vara lumpen, betages han af en ousäglig leda vid och ringaktning för sig själf. Ja, man har ju sett exempel på, att dylika ovärdiga handlingar hos känsliga naturer satt själfmordsvapnet i deras hand.

Han ringde — —

— Bed doktorinnan komma hit. Hon kom. Och fem minutet efter hennes inträde föll den höga och starka muren i grus, och doktorinnan låg, gråtande af lycka, i sin makes armar. Och doktorn upptäckte, att hans lilla hustru ännu hade gropar i kinderna.

Det var först efter denna dag som makarnes egentliga lif började. Besynnerligt! De hade left tillsammans i 4 år, utan att de lärt känna hvarandra. Orsaken var naturligtvis den, att de fullt och fast båda trodde, att de i minsta tum kände hvarandra. Och därför hade de aldrig besvärat sig med att sondera.

* * *

Men allmänheten är svår att tillfredsställa. Nu säga doktors patienter, att han inte på långt när är så artig och snäll som förut. Han ser inte heller så allvarlig ut som han borde som läkare. När man kommer in i hans mottagningsrum, kan man ibland få höra honom gnola en melodi och slå takten på bordet. Är det fasoner det?

Ja, den gode doktorn är nog inte så alldeles helt inne i sitt mottagningsrum, ty ibland är hans själ på annat håll. Hans tankar gå till hans lilla hustru. Och det är jubel i de tankarna, ty de sia om verklig lycka, som snart skall slå ut i full blomning.

TEXT- OCH ILLUSTRATIONSBRIDRAG mottagas gärna samt honoreras, i fall de användas.

REDAKTIONEN förbehåller sig fullständig frihet att icke införa annat än hvad den själf finner lämpligt och af intresse.

ÅTERGIFVANDET AF PORTRÄTT ELLER FOTOGRAFIER — af hvad slag som helst — i HVAR 8 DAG (utom annonsafdelningen) medför ingen som helst kostnad för insändare.